

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 425/2025
08.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Олгице Алексић Димитријевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К.бр. 933/22 од 05.08.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 263/24 од 22.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Олгице Алексић Димитријевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К.бр. 933/22 од 05.08.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 263/24 од 22.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 1К.бр. 933/22 од 05.08.2024. године окривљени АА, поред окривљеног ББ, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 3 месеца. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 263/24 од 22.11.2024. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног ББ и браниоца окривљеног АА, окривљеног АА и окривљеног ББ и пресуда Основног суда у Нишу 1К.бр. 933/22 од 05.08.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда (с тим што бранилац погрешно означава да је другостепену пресуду донео Апелациони суд у Нишу, уместо Виши суд у Нишу), захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Олгица Алексић Димитријевић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде

укине и предмет врати на поновни поступак Основном суду у Нишу пред потпуно измењеним већем или исте преиначи и донесе ослобађајућу пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета са захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Олгице Алексић Димитријевић је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног – адвокат Олгица Алексић Димитријевић у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења опредељује повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже се, на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења опредељује и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведену повреду образлаже наводима да је првостепени суд своју пресуду засновао пре свега на исказу сведока ВВ (три пута мењао свој исказ) и који је прихватио у оном делу који му одговара за доношење осуђујуће пресуде, а да други докази нису пружили извесност у погледу постојања кривичног дела, те да сматра да је суд ради провере исказа наведеног сведока могао да одреди вештачење сведока како би се утврдила његова способност за сведочење. Поред изнетог, бранилац наводи да је суд у потпуности прихватио налаз и мишљење Завода за судску медицину, као и исказ представника Комисије вештака др Мирослава Милића са главног претреса, а из ког вештачења и

исказа у погледу настанка повреда оштећеног произилази да није апсолутно могуће искључити могућност самоповређивања. При томе, сви остали саслушани сведоци су навели да нису били непосредни очевици догађаја и да нису видели на који начин су повреде оштећеног настале. По ставу одбране, првостепена пресуда је таква да се јасно може извести закључак да је суд своју одлуку засновао на претпоставкама без икаквог степена извесности, што је и супротно наведеној одредби закона и принципу правичности и законитости целокупног вођења кривичног поступка и правној сигурности. При томе, суд је одбио извођење доказа и то саслушање осуђеника ГГ, као и достављање записника о саслушању сведока ВВ пред ОЈТ у предмету Ктр бр. 978/22.

На овај начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући чињеничне закључке суда везане за механизам настанка повреда оштећеног, износећи сопствену оцену изведених доказа и то пре свега исказа сведока ВВ и налаза и мишљења вештака Завода за судску медицину, као и исказа судског вештака др Мирослава Милића датог на главном претресу.

Такође, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости означава и повреде закона из члана 15, 16, 68. и 423. став 1. тачка 2) ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП као и повреде закона из члана 15, 16, 68. и 423. став 1. тачка 2) ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Олгице Алексић Димитријевић у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић